

РЕШЕНИЕ

№ 1285

гр. София, 28.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 20.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **9915** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България.

Делото е образувано по жалбата от адвокат С. И., като пълномощник на Ш. К. К. – гражданин на Н., с адрес в [населено място], против издадената от директора на Дирекция „Миграция“ – МВР ЗАПОВЕД, рег. № 5364з-2518/04.10.2022 г., с която е постановена по отношение на оспорващия принудителна административна мярка „отнемане на правото на пребиваване в РБ“ и е определен 30-дневен срок за доброволно напускане на страната.

В съдебното производство жалбоподателят не се явява. Представява го адвокатът, който: поддържа жалбата; представя описани в жалбата писмени документи, справка от НАП, заявление – Приложение № 3а, към чл. 60, ал. 1 ППЗЧРБ, от управителя на „Екопласт фибър“ ЕАД; не заявява претенция за възстановяване разноски за водене на делото.

Ответникът, посредством юрисконсулт оспорва жалбата. Представя: заповед от 08.12.2022 г. на директора на Дирекция „Миграция“, с която е прекратено административното производство, образувано по представеното от адвокат И. заявление – Приложение № 3а, към чл. 60, ал. 1 ППЗЧРБ; писмо от управителя на „Болан България“ ЕООД, с което уведомява Дирекция „Миграция“ за прекратени 41 (четиридесет и един) трудови договори с непалски граждани; справка от НАП за прекратени трудови договори; доклад от Дирекция „Инспекция по труда“ - Я.. Желает

присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след анализ на доказателствата, приети по делото без оспорване и становищата на страните, намира за установено от фактическа и от правна страна следното.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество, но е неоснователна.

Жалбоподателят Ш. К. К. – гражданин на Н. е получил с Решение, рег. № 893830/10.05.2022 г., издадено от директора на Дирекция „Миграция“ – МВР разрешение за продължително пребиваване и работа, тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“, на основание чл. 24и ЗЧРБ и със срок до 10.05.2025 г. Разрешението е издадено след изпълнение на условията за това и предвид представените доказателства, че чужденецът е бил нает с трудов договор от „Болан България“ ЕООД, със седалище в [населено място]. С оспорената и предмет на настоящото дело Заповед, рег. № 5364з-2518/04.10.2022 г. директорът на Дирекция „Миграция“ е отнел предоставеното преди това право на продължително пребиваване, като се позовал в мотивите си на писмо, рег. № М-18144/20.09.2022 г., подписано от заместник – председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“. С писмото ответникът е бил уведомен за установени от ДА „НС“ „нарушения изискванията на чл. 24и ЗЧРБ, относно наемане на работа на непалски граждани“. Информацията е събрана след извършени съвместни проверки от ТД „Национална сигурност“ – Л. и ТП – Л., при „Главна инспекция по труда“, в промишлени помещения и общежития на „Болан България“ ЕООД. Установено било, че: само тази фирма е наемала работници от Н.; на 15.07.2022 г. е обявила несъстоятелност, като производствените помещения били запечатани от частен съдебен изпълнител; въпреки наличието на сключени трудови договори наетите непалски граждани не са получавали трудови възнаграждения за м.м. 04-07.2022 г., вкл.; 30 броя карти „Разрешение и работа“ са били намерени у служител на фирмата невръчени, поради неизвестно местоположение на непалците; всички непалски граждани са били регистрирани на посочен адрес в [населено място], който се оказал необитаем; непалските граждани били установени в [населено място] да полагат труд в полза на „Екопласт файбър“ АД, с което „Болан България“ ЕООД, след обявяване на несъстоятелност е сключило договор за изпращане работници, с цел обучение и обмяна на опит.

Съдът приема, че оспорената Заповед, рег. № 5364з-2518/04.10.2022 г. е материално и процесуално законосъобразна. Неоснователни са всички, изложени от адвоката с жалбата възражения. Неизпълнението от страна на административния орган на изискванията, регламентирани с чл. 34, ал. 1, ал. 3 АПК е оправдано от съображенията по ал. 4, изр. първо, на чл. 34 - „решаването на въпроса не търпи отлагане, за да се защитят важни държавни или обществени интереси“.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Тогава, когато поведението (статуса) на чужденци, получили съответни разрешения да пребивават временно или постоянно на територията на страната не съответства на въведените със ЗЧРБ изисквания, компетентните административни органи (чл. 44, ал. 1) постановяват предвидените с чл. 39а, ал. 1 мерки за административна принуда. Разпоредбата на чл. 24и, ал. 1, вр. чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ дава възможност на компетентния административен орган да издаде разрешение за продължително пребиваване и работа, тип „Единно разрешение за пребиваване и

работа“ на „чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда, съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002“. Тогава, когато отпаднат тези основания, нормата на чл. 40, ал. 1, т. 1, вр. чл. 39а, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ задължава директорът на Дирекция „Миграция“ да отнеме издаденото по чл. 24и с.з. разрешение. С други думи, за налагането на ПАМ „отнемане на правото на пребиваване в РБ“ следва да бъде установено и доказано, че са отпаднали задължителните изисквания по чл. 24и ЗЧРБ, а именно – чужденецът да отговаря на условията за получаване на достъп до пазара на труда, съгласно българското законодателство, което фактически означава да не полага труд на годно правно основание, за случая – трудов договор. Съобразяването с тези изисквания е част от съдържанието на оперативната самостоятелност, с която несъмнено е разполагал ответникът. Съдебният контрол върху тази самостоятелност се ограничава до установените с чл. 169 АПК правомощия. Административният орган е задължен да изясни всички, релевантни за случая факти и обстоятелства (арг. чл. 35 АПК), и това задължение е било изпълнено. В представената от ответника административна преписка и по делото са налице категорични данни за това, че: сключеният с Ш. К. К. на 03.05.2022 г. трудов договор с работодател „Болан България“ ЕООД е бил прекратен, като уведомлението за това (чл. 62, ал. 3 от Кодекса на труда) е постъпило в НАП на 08.11.2022 г.; за месеците 05-07.2022 г., вкл., на работника не е изплащано трудово възнаграждение, което сочи на извод за симулиране на трудово правоотношение. Кредитирането от Съда на факта, че уведомлението по чл. 62, ал. 3 КТ е подадено на 08.11.2022 г., т.е. след като е била постановена Заповед, рег. № 5364з-2518/04.10.2022 г. е оправдано от разпоредбата на чл. 142, ал. 2 АПК. Обстоятелството, че към 04.10.2022 г. Ш. К. К. не е отговарял на условията по чл. 24и ЗЧРБ се потвърждава и от неопроверганите факти за: обявена от „Болан България“ ЕООД несъстоятелност и за запечатани на 15.07.2022 г. производствени помещения в [населено място]; ненамирането на жалбоподателя, на обявения адрес в [населено място]. По делото няма данни, с оглед чл. 625, чл. 626, ал. 1, ал. 2 ТЗ за това, кой е инициирал откриване производство по несъстоятелност на „Болан България“ ЕООД, но в условията на насрещно доказване, от страна на оспорващия не бяха представени доказателства за противното. Представеното от адвокат И. и прието като доказателство заявление – Приложение № 3а, към чл. 60, ал. 1 ППЗЧРБ Съдът преценява като неотнормимо към предмета на настоящото дело. Жалбата, вх. № 38992/31.10.2022 г. от Ш. К. К. подлежи на отхвърляне, като неоснователна. При това, подателят ѝ дължи да заплати на ответника претендираното юрисконсултско възнаграждение, което Съдът определя в размер на 100 лева (чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 24, изр. първо от Наредбата за заплащането на правната помощ). Водим от горните съображения и на основание чл. 172, ал. 2, вр. чл. 1, чл. 143, ал. 3 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата, вх. № 38992/31.10.2022 г. от името на Ш. К. К. – гражданин на Н., против издадената от директора на Дирекция „Миграция“ – МВР ЗАПОВЕД, рег. № 5364з-2518/04.10.2022 г.
ОСЪЖДА Ш. К. К., ЛНЧ: [ЕГН], [дата на раждане] в Н., гражданин на Н. да

заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: